Ч. 136. Середа 1 (18) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З італіяньского парляменту. — Події в Персиї. — З Сербії.

В італіяньскім сенаті в часї нарад над буджетом міністерства заграничних справ міністер Тіттоні подякував кільком бісїдникам за їх слова признаня, відносячі ся до міжнародної політики Италії і впевнив, що напрям тої політики полишить ся незмінений. Заповів відчитане урядових актів в справі Марокка і заявив, що акти в справі Македониї і італіяньско-турецкого спору суть майже готові. Документи в справі конференциї в Газї і в справі міжнародної конференциї щодо міжнародного права приватного будуть предложені палаті коли на ново збере ся. Вкінци висказав надію, що его заява вдоволить палату.

Про події в Персиї маємо нині донесеня з Тегерану і другої столиці Персиї, Тебріса. З Тегерану доносять: Загальна непевність чим раз більше ширить ся. Населене доведене до розпуки. Зголодніле войско рабує. Російский ґенерал Ліяков єсть паном положеня і поводить ся як абсолютний віцекороль. Палату князя Зіль ес Салтанег знищено. Шкода виносить около 200.000 фунтів штерлінґів. Число вояків в таборі шаха росте; як зачувати, має він вже 10.000 людий.

З Тебріса доносять: Шах оголосив рескрипт, затверджаючий конституцию і назначуючий в тромісячнім реченци вибори до нового парляменту. Всї участники руху, з виімком головних аґітаторів і заговірників, одержать амнестию. Президент і члени енджумену глядали охорони в російскім консуляті. Представителї міста просили оногди вечером консуля о посередництво в заведеню мира.

Сербске правительственне сторонництво постановило помагати утвореню нового міністерства Велимировича, до котрого вступили би Милосавлевич і Милованович і тим способом вдоволено би домаганю опозиції. Рішене в тій справі має запасти нині. Молодорадикали домагають ся, щоби договор торговий з Австриєю ухвалено аж по нових виборах до скупштини.

Процес Січиньского.

Нині о год. 9 рано розпочав ся перед лавою львівского суду присяжних процес против Мирослава Січиньского, слухача III. року фільософії львівского університету, убийника бл. п. ґр. Андрея Потоцкого, Намістника Галичини. Зміст акту обжалованя, яким ц. к Прокуратория обжаловує Січиньского о скритоубийство звучить:

Дня 12 цьвітня с. р. записав ся обжалований під покришкою просьби о надане єму посади суплента на авдиєнцию до тодішного Намістника Галичини бл. п. ґр. Андрея Потоцкого. До авдиєнциї допущено его, хоч він був звістний яко радикальний аґітатор україньский, котрий же в часї побуту б. Президента міністрів др. Кербера в Галичині, яко ґімназияльний ученик, брав живу участь в антикерберівскій демонстрациї і навіть з тої причини був судово карний, бо бл. п. Намістник ґр. Потоцкий велів припускати кождого просячого о авдиєнцию.

Не сподівав ся бл. п. ґр. Потоцкий, яка то мала бути авдиєнция, не сподівав ся він, мужчина незвичайної сили, котрий якби був прочував, якого приймає петента, з'умів би одним ударом руки его убезвладнити, що Січиньский мав при собі приладжений бравнінґ, куплений кільканайцять днів перед тим специяльно, щоби єму відобрати житє. Наблизив ся отже з довірєм до Січиньского. Ненадійно, коли їх ділило віддалене тілько двох або трох кроків, дав Січиньский до Намістника вистріл з укритого в долоні бравнінґа. Стріл поцілив

39)

Артисти і їх штука.

Образки із сучасної і давнїйшої культури.

Після Де Во, Остена і др.

написав К. В.

(Дальше *).

За далеко би нас завело, як би ми хотіли тут представити всю тоту поленіку, яка завела ся була ізза розумного Ганса, але деякі характеристичні уступи з неї і відповіди на них, доповняючі по части історию розумного Ганса, мусимо тут таки навести. Так доказував якийсь рітмайстер в „Berl. Tageblatt-i", що Ганс робив лиш то, що єму казав его пан, що розпізнаючи особи з фотоґрафіи, не вишукував їх між присутними і не приступав до них і т. д. На то відповів єму берлиньский учитель Ган, що був сьвідком, як Ганс на приказ свого учителя підійшов був до того пана, котрого видів фотоґрафію, отже розпізнав его між видцями і доторкнув ся его писком; завізваний до того, ніби поцілував хлопця, котрого розпізнав після фотоґрафії і зносив з подвіря кольорові платки один за другим після красок, які єму сказано.

То однакож знаю — каже Ган, — що п. Остен лиш дуже нерадо жадав в той спосіб від Ганса доказу свого знаня, бо казав, що такі „циркові штуки" відводили би его від правдивої здачі. Що він дійстно не учив Ганса для цирку, на се хиба найліпший доказ, що один властитель цирку, обіцяв ся платити Остенови за коня по 480 кор. за день, як би він єму випозичив его лиш на 14 днів, а Остен мимо того не згодив ся на то.

Але вже найострійше виступив був якийсь безіменний автор в „Berl. Morgenpost" в статиї під заголовком: „Розумний Ганс. Обманюване берлиньскої публики", котра так зачинає ся: „Єсли коли небудь удало ся водити за ніс ціле населене, то се удало ся тим, що виставляють ученого коня Ганса і вмавляють в цілий сьвіт, що тут має ся діло з одиноким в своїм роді з'явищем, достойним в як найбільшім степени наукового розсліду. Просто не хоче ся вірити, що люди науки, що знатоки коний, що досьвідні люди наплели та й ще безнастанно плетуть тілько дурниць про Ганса". А дальше сказано: „Єсть то зі сторони властителя зьвіряти, котрий ніби то вирікає ся всякої реклями, дуже зручно підготовлене грубе обманьство. Ганс так вже видресований, щоби перестав тупати, коли піднесе ся в гору накрита мягким каполюхом голова того пана, котрий его иоказує. Тому й не случайно діє ся, що й пан Шіллінґс мусить убирати ся в широкий плащ та мягкий капелюх, коли робить досьвіди з Гансом... Річ очевидна, що серед таких обставин можна давати коневи прірізні задачі до вирахованя; скоро їх можуть вирахувати пан Остен або его заступник, то може й розумний Ганс". — Учитель Ган перечить тому всему.

Др. Т. Целль, котрий написав цілу книжку про рахуючого коня, каже в однім місци: Коли хтось представить менї коня, а той на питане: Котрий день місяця нині? тупне якраз двайцять разів длятого, бо нині справді двайцятий, то чей годі зараз казати: кінь знає ся на календари, уміє розпізнавати датум. Хибаж не могли его о то перед тим кілька разів питати в стайни?.. Але якраз в таких случаях, в котрих питаючий був иншого погляду як кінь, набрав я переконаня, що коневи ніхто не піддавав, що він сам від себе висказував свій погляд. А такий поучаючий случай був н. пр. слідуючий: Ганс мав означити краски уніформу одного офіцира. На шнурі висіло кілька платків з відповідними красками. Кінь відповідав в той спосіб, що зачинаючи з лївого боку числив платки і тупнув тілько разів ногою, кілько висіло платків аж до того, що був такої самої краски. Синю краску подав він зовсім добре. Тепер же мав означити червону краску ковніра. Червоний платок висів на другім місци. Шіллінґс поставив тоді питане: Ганс, подиви ся на ковнір, якої він краски? — Ганс тупнув тоді ногою, не два рази, але вісім разів. Шіллінґс трохи угніваний спитав ще раз: Ганс, придиви ся добре, уважай, якої краски

*) У вчерашнім фельєтоні на першій стороні в третім стовпци а 17 рядку пропущено слово „в мозку", в наслідок чого й ціла гадка стала неясна. Повинно було бути: — то ті слова, хоч і вивчені чоловіком, суть без сумніву таким самим проявом роботи в мозку папуги як і т. д. Поменші похибки, як кілька рядків понизше „бо" замість „або і т. п. читателі й самі зрозуміють.

в чоло. Заголомшений тим б. п. Потоцкий приклякнув, але зараз підніс ся, а в ту хвилю убийник дав другий і третий вистріл. В тім часі оба, а може тілько Січиньский, змінювали позицию, бо одна куля вбила ся в стіну коло печи, друга з противного боку комнати в фрамузі вікна.

На гук стрілів вбігли до авдиенцийної салі возьні президияльні Каняк і Майкут та аптикар з Кракова п. Досковский і студент політехніки п. Ріпа, котрі були на авдиенциї. Ґр. Потоцкий лежав на земли, а коло него стояв Січиньский, котрий, заки ще можна було его перепинити, дав ще до лежачого один або два стріли. Однако придержали убийника, розоружили его і відвели до ждальні та кинулись ратувати тяжко раненого Намістника.

Про ратунок не було бесіди. Один вистріл влучив бл. п. Потоцкого через мушлю лівого уха в скельну кість, котру пробив, по тім перейшов крізь мозок і можджок аж на другий бік і пробив кість потиличну. Той стріл наслідком закровавленя мозку та здавленя можджка викликав поражене мозку.

Годину по атентаті ґраф Потоцкий вже не жив. Крім того дістав ґр. Потоцкий ще дві рани, а то одну в голову, другу в ліву руку.

Виведений до сусідної комнати, він закликав до вижидаючих на авдиенцию селян: „то за вибори і за кривду“, коли-ж прийшов висланий для его увязненя комісар поліциї Бігун, Січиньский привитав его словами: „А, гаразд! чи не пізнаєте мене? Застрілив-ем того лотра, тілько, здаєть ся, не на смерть, чого була би велика шкода, — за вибори і за кривду нашу“.

Також при переслуханю в поліциї та по тім у судовім слідстві, признаючи ся подрібно до сповненя злочину, на котрім его впрочім приловили in flagranti, зовсім не показував жалю і казав, що свого діла зовсім не жалує, уважає его за добре. На авдиенцию прийшов під фальшивим позором внесеня прошеня о надане ему суплентури з уложеним заздалегід пляном забити безборонного Намістника. Якби не здужав дістати авдиенциї, був би довершав убийства при иншій нагоді на улици, як то первістно задумував, та аж в суботу 11 цьвітня постановив дістати ся під яким небудь позором на авдиенцию.

Злочин має на собі всі знамена скритоубийчого морду. Убийник на два тиждні наперед купив бравнінґ, та найдено при нім велику фотографію Намістника, котрій часто приглядав ся, щоби добре запамятати черти лиця своєї жертви. Поінформований кимсь, хто перед тим був на авдиенциї, ішов на певно, знаючи з гори, що Намістник до него наблизить ся та що яка-небудь оборона з боку жертви є виключена.

Як мотиви свого злочину злочинець подав події в Лядскім, Горуцку і Коропци, справу страйків рільних, результат послідних виборів до парляменту і сойму, та вкінци цілу діяльність ґр. Потоцкого, немов неприхильну для украіньского руху; подав також, що цілий плян самостійно обдумав і виконав.

Дальше обговорює акт обжалованя звістні події в Лядскім, Горуцку і Коропци, справу рільних страйків, вислід послідних виборів, відтак характеризує самого Січиньского яко пристрастного аґітатора і приходить до такого заключеня:

„Вже перші доходженя навели на слід, що головну ролю грали инші фактори, котрі постановили ввести в краю терор, як жертву вибрали Намістника ґр. Потоцкого, а як знаряд до виконаня підступно задуманого пляну звістного зі своїх крайних поглядів Мирослава Січиньского. Від них дістав Січиньский крім потрібних інформаций також материяльні засоби до сповненя злочину. І так сказав Січиньский, що гроші на купно бравнінґа наскладав собі протягом одного місяця з датків від матери і сестер, тимчасом виявило ся, що они самі мали заледве стілько, що вистарчило з бідою на удержане їх і его, та що они ему взагалі давали на фризиєра і каварню не більше чотирох корон на місяць. Дальше казав Січиньский, що знайдені при нім гроші (коло 50 корон) позичив від когось на візитовий одяг. То не є імовірне, бо до послідного часу він не робив старань о набуте того одягу, а був би то безсумнівно раньше зробив, коли бравнінґ, набої і фотоґрафію купив на яких десять днів раньше. Треба радше здогадувати ся, що гроші на оруже, щоби мав чим покрити кошти ші, держав від тих котрі дали ему гро- евентуальної подорожи до найблизшої границі.

Сконстатовано дальше, що Січиньский на 10 або 14 днів перед сповненем морду оставав під пильним наглядом інтелектуальних спільників.

На кільканайцять днів перед атентатом в одній з тутешних реставраций, в котрій бувають украінці, потайки розмавляло кількох молодих людий про подію, що мала наступити в неділю 12 цьвітня 1908 р. та одушевляли ся тою „осанною“, як она буде славна на цілу Европу. Говорили, що то стане ся у власній хаті та що справець не заверне ся назад, бо его добре пильнують. На те увійшов до реставрациї Січиньский та кинув на стіл, при котрім сиділи ті молоді люди, кабінетову фотоґрафію, за котру — як сказав — заплатив 80 сотиків. На два дні перед атентатом ішов обжалований в товаристві двох людий, одягнених в мундурах російских студентів через Вали Гетманьскі і вів з ними живу розмову, в часі котрої один з них сказав: „В неділю буде авдиенция, то все скінчить ся“. Характеристичний є також отсей факт. Коли Січиньский перед атентатом приїхав фіякром перед будинок Намістництва, приступив до него якийсь молодий мужчина та подавши ему руку, бажав ему успіху словами: „щасливо“ а відходячи ще закликав: „Радивилів — poste restante“.

Позаяк з природи річи виходить, що обжалований самостійно замаху не видумав ні не перевів, але що мусів ему хтось инший доставчити пояснень і материяльних средств до виповненя злочину, то наведені фактичні обста-

---

ковнір офіцира? Кінь тупнув знов вісім. Шіллінґс питає ще й третий раз: Алеж Ганс, уважай добре, придиви ся добре ковнірови, якої він краски? Але кінь уперто й сим разом тупнув вісім разів. Всіх, що були при тім, здивувала упертість коня і щож показало ся? На осьмім місци висів дійстно кармазиново червоний платок. Хоч ковнір і не був кармазиново червоний, то таки ріжниця красок була дуже мала. На всякий случай не можна тут було позбути ся того враженя, що коневи ніхто не давав ніякого знаку, бо кінь давав уперто відповідь, яка випадала зовсім против волі питаючого. Остаточно приходить др. Целль до слідуючого переконаня:

„Єсть то неоспорима заслуга п. Остена, що він перший звернув память коня на предмети, котрі самі по собі далекі зьвірині. Своїй дресурі надав він основу методи науки в школі народній. Вправами які відбували ся роками, осягнув він то, що кінь давав добрі відповіди на питаня з всіляких предметів. Я того погляду, що то дасть ся зовсім погодити з інтеліґенциєю коня, що він може розуміти людску мову, що може розріжняти краски і форми, музикальні тони і т. п. Лиш відповідь на рахункові задачі не уважаю за вислід розуміня чисел, а виключно лиш за вислід вправленої навичкою памяти. Коневи ставлено н. пр. питане, кілько то єсть 14 + 17, тілько разів, що він аж вивучив ся з навички на то відповідати. „Розуміє ся, що до того треба незвичайної памяти, щоби запамятати собі поодинокі случаї і через то доходити до того самого висліду, що й мислячий чоловік своїми способами рахованя. Треба однак мати то на уваді, що кінь перевисшає нас памятию так дуже, як дуже що до мисленя позістає по заду за нами. В цілій сій справі здивував мене найбільше докір, котрий починає ся від звістного цитату:

Не знаходжу й сліду духа
Бо то все дресура аж по уха!

Др. Целль має тут на думці погляди др. Майснера, котрі ми повисше навели, і питає дальше: А щож у наших школярів аж до яких тринайцяти літ дух а що дресура? Я гадаю, що духа можна би зі сьвічкою шукати. Ба, можна би піти ще дальше і сказати, що навіть з 90 процент дорослих їх діланє опирає ся на дресурі а не на дусі.

От така полеміка ізза розумного Ганса вела ся через кілька місяців по всіляких ґазетах, аж остаточно зложено наукову комісию, котра мала розслідити і оцінити „духові“ здібности коня. Розсліди вели ся кілька неділь, аж остаточно дня 9 грудня 1904 р. видав др. Кароль Штумпф слідуючий вирок:

В спілці з панами д-ром Горнбостелем і п. Пфунґстом старав ся я в послідних тижднях вияснити досьвідово ділане „розумного Ганса“. Ми мали коня до розпорядимости також і в неприсутности властителя і доглядача. Кінь не може дати відповіди, коли ніхто з присутних не знає розвязки задачі, коли н. пр. так подати ему написані цифри або предмети до численя, що їх присутні, головно же той, хто питає, не видять. Отже *він не уміє числити, читати і рахувати*. Не умів дати відповіди, коли очи мав достаточно присловені кляпами так, що не видить тих осіб, котрі знають розвязку задачі а особливо того, котрий ставить питаня. Він потребує *оптичної помочи*. *Але тота поміч* — і то єсть особливе та інтересне в сім случаю — *не потребує бути умисно подавана*. Доказ на то знаходить ся вже в тім, що він в неприсутности п. Остена давав більшому числу осіб добрі відповіди і що специяльно панове Шіллінґс і Пфунґст, котрі довший час займали ся конем, діставали від него правильно добрі відповіди, хоч не мали сьвідомости того, щоби ему давали які знаки. (Се, як бачимо перечить тому, що сказано повисше о помочи і длятого др. Штумпф старає ся пояснити сю суперечність).

Сим фактам відповідає, о скілько виджу лиш слідуюче представлене річи: Кінь в часі довгої науки рахунків, підчас свого тупаня, мусів научити ся зважати щораз докладнійше на ті малі зміни тіла, які учитель прибирав несьвідомо при висліде свого власного мисленя, і уживати їх за знак кінця. Товчком до сего напряму і напруженя его уваги була правильна нагорода в виді моркви і хліба. Сей несподіваний спосіб самостійної участи і так осягнена певність в постеріганю найменших рухів суть незвичайно дивні. (Як бачимо, нова суперечність в вироку. Бо коли кінь не має можности самостійно думати і винайти мисленем, який вислід дає 5 + 3, то як він може так незвичайно спостерігати, щоби добачував в чоловіці навіть ті найменші зміни — очевидно хиба лиш в чертах лиця питаючого, — які може викликувати лиш само мислене? А преці й найінтеліґентнійший чоловік не годен удати тої штуки, щоби по якихсь найменших змінах пізнав по другім, як той розвязав хоч би лиш так просту задачу як 5 + 3. Вирок отже заперечуючи коневи силу мисленя надає ему рівночасно далеко більшої духової сили, перевисшаючої о много духову силу чоловіка).

(Дальше буде).

вини скріпляють той одиноко можливий здогад. Єсть проте підозріне, що обжалований закидуваного єму скритоубийства допустив ся з намови із сторони осіб третих. Тепер мусить він за них відповідати перед судом.

Новинки.

Львів, дня 30-го червня 1908.

— **Відзначеня.** Є. В. Цісар надав старшому радникови прокураториї скарбу у Львові дрови Францови Турек Невядомскому титул і характер радника Двору.

— **Осторога перед еміґрацією до Канади.** На основі найновійших інформаций остерігають власти перед заробковою еміґрацією до Канади. Особливо повинні здержати ся від неї ті, що гадають заробити гроші при промислї або при будівляних підприємствах або при будові зелїзниць, бо таких зарібків стало тепер в Канадї дуже обмаль, а платня дуже понизила ся. Се подаємо до відомости нашого загалу тим більше, що аґенти заохочують наших селян особливо з Буковини й Покутя, щоби їхали на зарібки до Канади. Між австрийскими еміґрантами, що пішли шукати зарібку в Канадї, панує тепер страшна нужда. Сотки людий — як довідуємо ся з найкомпетентнїйшого жерела, бо із австрийского консуляту в Канадї — остає без занятя, не маючи анї помешканя, анї поживи. Було вже навіть кілька таких случаїв, що наші еміґранти з нужди й розпуки відбирали собі самі житє!

— **Дрібні вісти.** Більшу посїлість в Мостисках, звиш 2000 морґів набув від спадкоємців бл. п. Людвика Дембіцкого ланцутский банк за 880.000 К. — Депутация трафікантів була оногди в парляментї і у п. Міністра скарбу дра Коритовского і просила о підвисшене признаного їм доси проценту за дрібну продаж тютюну і циґар установленого ще перед сто літами. — 3-лїтна донька шевця Сабараньского, Віктория, вийшла оногди з дому при ул. Ткацкій ч. 5 А. і щезла без слїду. — До помешканя п. А. Гарасимовича при ул. Домініканьскій добув ся злодій за помочию витриха і забрав срібний годинник з монограмом. — Служачому Михайлови Баранови вкрадено оногди підчас похорону дра Малаховского золотий г динник з золотим ланцушком. — В Балинцях пов. коломийского відбуде ся дня липня величавий фестин. По фестинї тамошнім аматори відограють в сали „Просьвіти“ „Ворожбита“, комедию в 3 діях Г. Цеглиньского. Початок фестину о 2 год. по полудни, представленя о 7·30 годині вечером. — Ві второк 7 с. м. вибирає ся до Борислава і Тустанович прогулька уладжена тов. руских студентів політехніки „Основа“. Виїзд зі Львова о 7·30 рано, поворот о 11 год. в ночи. Кошта їзди зелїзницею там і назад 3·40 К. Зголошувати ся в „Основі“ до 2 липня в годинах 12—1 в полудне.

— **З руского Товариства педаґоґічного у Львові.** В салї IV. кляси в „Народнім Домі“ відбували ся вчера загальні збори руского товариства педаґоґічного. Саля доволї простора була заповнена по береги. Найбільше участників було зі Львова, як духовеньства так і сьвітскої інтеліґенциї. Прибуло також богато учителів і учительок з близших і дальших сторін Галичини а навіть і кількох селян з під Львова.

Перед зборами відбуло ся в Преображеньскій церкві заупокійне богослужене за померших членів товариства. О 10 год. відкрив збори голова товариства, о. крилошанин Іван Чапельский, зазначивши у своїй промові успішний зріст товариства і розширене єго діяльности в послїднім роцї. На предсїдателя зборів покликав о. голова за згодою присутних пос. дир. Григ. Цеглиньского. Заступником предсїдателя вибрано проф. дра Ів. Копача, а секретарювали о. Лужницкий і п. Маґаляс. З дневного порядку приступлено до іменованя почестного члена. На внесенє референта проф. Андр. Алиськевича збори однодушно серед грімких оплесків приняли внесене на іменоване почестним членом проф. дра Михайла Коцюбу, заслуженого директора шкіл, удержуваних товариством. Потім принято без дискусиї річний звіт з діяльности виділу і касовий і на внесенє ревізийної комісиї уділено виділови абсолюторию.

З черги о. Лежогубский реферував справу будови власного дому на поміщене передовсім дівочої учительскої семінариї, яка задля недостатку відповідного будинку не може дістати права прилюдности. В тім проєктованім будинку містили би ся також школа вправ, видїлова школа дівоча ім. Шевченка і дівочий інтернат. Доси приміщено учит. семінарию в домі, що стоїть на площи театрального комітету, а часть школи в домі закупленім Ексц. Митрополитом на музей. На щастє Тов-а оба льокалї відступлені даром, однак такий стан з огляду на розвиток шкіл не може довго тривати. Длятого Виділ вибрав комісию, яка має вести справу набутя площі і будову школи. Референт зазначує, що та комісия узнала за найвідповіднїйше відкупити від театр. ком. ту часть парцель, де стоїть теперішний будинок при ул. Сикстускій ч. 47 за ціну 80.000 К і надіє ся, що з помочию жертволюбного загалу буде можна сплатити площу і кошти будови школи.

Збори вислухавши реферату ухвалили приняти звіт дотеперішньої діяльности комісиї і уповажнили єї до дальших кроків в тім напрямі. З черги збори приняли до відома протоколи з останних загальних зборів в минувшім роцї і приступили до вибору Виділу. Головою Товариства вибрано одноголосно дотеперішного голову о. крилош. Івана Чапельского, почім відбуло ся голосоване картками на 5 членів Виділу і на ревізийну комісию. Вислїд голосованя і перехід кінця зборів подамо завтра.

Телеґрами.

Будапешт 30 червня. Угорский парлямент ухвалив в третім читаню закон о горівцї а відтак розпочала ся дискусия над законом в справі домів робітничих в Пешті і охрестности.

Прага 30 червня. Конґрес поступових студентів радив вчера і нині дальше. Вчера обговорювано взаїмність славяньску взагалї і ухвалено резолюцию з жаданем автономії народної для всіх народів славяньских в справах культури на основах демократичних і поступових. На нинїшнім засїданю обговорювано свободу науки на університетах.

Рим 30 червня. Палата відкинула в тайнім голосованю закон о полїпшеню платні професорів університету. Відкинене того предложеня зробило велике вражінє. Кажуть, що ухвала тота вимірена против міністра просьвіти.

Петербург 30 червня. На вчерашнім вечірнім засїданю думи раджено над законом предложеним міністром скарбу в справі затягненя внутрішної позички 200 міліонів рублїв. По заяві міністра скарбу принято закон у всіх читанях серед оплесків центра і правиці. Социялісти і трудовики голосували против закона.

Барцельона 30 червня. В звязи зі знаним вибухом арештовано вчера дальших 10 осіб.

НАДІСЛАНЕ.

РУСИНИ! Жадайте у всїх трафіках, торговлях і крамницях лише ТУТОК і ПАПЕРЦІВ з першої галицко-руской фабрики **Евгена Білиньского в Збаражи.** З доходу сеї фабрики їде на будову церкви в Сіняві 35 прц., на школи і бурси тов—а педаг. 10 прц., а на вдови і сироти по сьвященниках 5 прц.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40 **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40 **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (по неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**



Фірма Полїсюк і Патрах зістала розвязана, а дальше під власною фірмою

Прошу отже П. Т. Відбирателїв для помої фірми **Г. Патрах,** котра іствує вже від достарчуваня своїм відбирателям.

я яко основатель того інтересу провадження тойже

Г. ПАТРАХ.

критя запотребованя свого звернути ся до тойже 25 лїт і старає ся все о найлїпший товар для

Г. Патрах, Стрий, (Галичина). ул. Торгова.

За правдиві стрийскі коси з маркою „Січкарня“ ґарантую. Коси суть в тім роцї о много сильнїйше споряджені. — Коси не відповідаючі свому заданю відміняю.

Цївники на жадане висилаю. — Висилка наступає відворотною почтою лише за готівкою або за послїплатою. — Порто оплачую сам і числю єго при пачках 5 кільоґрамових 60 сот. При відборі 10 кіс нараз числю тілько половину порта. При відборі 20 кіс нараз наступає посилка цїлком вільна від порта. При відборі 10 кіс нараз додаю цїлком безплатно одну косу і оден камінець; при відборі 30 штук нараз додаю 4 коси і 4 камінцї цїлком дармо.

Коси в пачках почтових висилаю до урядів громадских і селян до всїх країв европейских і заморских.

— — Кождому, хто купить мою косу, то буде зовсім така як ту описана. — —

Кос достарчую в видній формі краєвій і в довільних довгостях по слїдуючих цїнах:

Довгота цїлої коси цнт.	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115
Цїна одної коси Кор.	1·80	1·90	2.—	2.10	2.20	2.30	2.40	2.60	2.80	3 —	3.20	3.40
На 5 клґр. іде штук	14	13	11	10	9	9	8	7	6	6	5	5

Мармурові брусики до остреня кос:

Довгість в цнтм.	18, 21, 22, 25	Подібні до мармуркових	32 сот.
Цїна одної штуки сотиків .	60, 70, 76, 80	Бабка з молотком	К 2.40 сот.

Білети їзди
на всі зелізницї
продає
Агенция зелізниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї,

старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

Головна Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).